

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)
Νέα γέλια ακούστηκαν. Ο Καμπούρης στενοχωριόταν ολόενα και πιο πολύ απ' τ'ο σπαθί του, που φαινόταν γι' αυτόν σαν ένα όργανο θρασυαντιστηρίου.

—Θά γράψη! Έλεγον οι μὲν.
—Δέν θά γράψη! άπαντούσαν οι άλλοι.
Έξαφην ο Καμπούρης, ενώ ή γενική άνοσημονηρία είχε φτασει στο κατακόρυφο, έβγαλε τ'ο σπαθί του απ' τή θήκη του και τ'ο άκούμπησε ολόγυμνο άπάνω στο τραπέζι που ήταν δίπλα του.

—Όλοι γέλασαν πάλι.
Ο Κοκαρντάς έσφιξε τ'ο μπράτσο του Πασπουάλ και μουρμούρισε:
—Ετοιμάσου, μικρέ μου!
Ο Πασπουάλ, αντί άπάντησεως, έφερε τ'ο χέρι του στη λαβή τ'ο σπαθιού του.
—Εκείνη τή στιγμή, τ'ο μεγάλο ρολόι του σαλονιού έδειχνε τέσσερες.
—Υπογράψετε, δεσποινίς! είπε ο Καμπούρης στην Αύγη. Είναι τής τήν πέννα.
Η Αύγη στάθηκε μία στιγμή διατακτική. Τότε ο Καμπούρης τήν χύτταξε στα μάτια και τής ψιθύρισε:
—Υπογράψετε με τ'ο άληθινό σας όνομα, άφου τ'ο ξέρετε...

Η Αύγη, έσκυψε πάνω άπ' τήν περγαμηνή και έγραψε με σταθερό χέρι: Αύγη ντε Νεβέρ! "Όλοι είδαν τότε τήν υτόνα Κρούζ που ήταν σκυμμένη πάνω άπ' τόν ώμο τής, να κάνει μία ζωηρή κίνηση έκπληξεως.

—Τί είνε; Τί είνε; ρώτησαν οι περίεργοι.
Ο Καμπούρης, συγκρατώντας τους με μία χειρονομία, πήρε τήν πέννα κ' έγραψε κ' αυτός τ' όνομά του.
—Τελείωσε! είπε. Έλατε να δητέ!... Αλλά που θά δητέ, θά σας έκπληξη πολύ!

—Όλοι έτρεξαν άμέσως. Ο Καμπούρης ένωματεαζύ είχε πετάξει τήν πέννα για να πάρη μ' σφέλεια τ'ο σπαθί.
—Προσηγή! είπε ο Κοκαρντάς.
—Είμ' έτοιμος! άπάντησε άποφασιστικά ο Πασπουάλ.

Ο Γκονζάγκας κ' ο Πεύσολ είχαν φτάσει πρώτοι κοντά στον Καμπούρη. Μά μόλις έβριξαν μία ματιά στο συμβόλαιο, έκαναν τρομαγμένοι τρία θήματα πίσω.
—Τί είνε; Τί είνε; Τ'ο όνομα; Τ'ο όνομα; φώναζαν αυτοί που ήσαν από πίσω.

Ο Καμπούρης τούς είχε ύποσχεθί να τούς ξαφνιάση όλους. Κράτησε λοιπόν τ'ο λόγο του.

—Όλοι είδαν άπολιθωμένοι έκείνη τή στιγμή τά παραμορφωμένα πόδια του ν' άνοσηώνωνται έξασμα, τ'ο κορμί του να μεγαλώνη και να κρατάη σταθερά τ'ο σπαθί του στα γένια του.

—Τ'ο περίεμα αυτό! μουρμούρισε ο Κοκαρντάς. "Ο μικρός Περισινός μας έκανε ένα σωρό τέτοια παινιδια, όταν ήταν παιδί, τ'τις δημόσιες πλατείες.

Ο Καμπούρης, άνορθωνόμενος, είνε ρίξει τ'ο μαλλιά του ποδς τά πίσω. Τώρα, άπάνω στο ερυθροτένέ, τ'ο εϋωαστο και κομψό του σώμα, ένα ύπεροχο κεφάλι άχτινοβολούσε.

—Έλατε λοιπόν να διαβάσετε τ' όνομά μου! φώναζε άρρονωπά, ρίχνοντας ένα βλέμμα που έλαμπε, στο κατάπληκτο πλήθος.

Και συγγρόνως, με τήν αίχμη τ'ο σπαθιού του, κάρφωσε τήν ύπογραφή του.

"Όλα τά βλέμματα παρακολούθησαν αυτή τήν κίνηση. Μία δυνατή κραυγή γέμισε όλη τήν αίθουσα:

—Ο Λαγκαρντέρ! Ο Λαγκαρντέρ! φώναζαν όλοι.

—Ναι, ο Λαγκαρντέρ! άπάντησε εκείνος. Ο Λαγκαρντέρ που δέν λείπει ποτέ από τά ραντεβού του.

Μέσα στις πρώτες στιγμές τής καταπληξεως, ο Λαγκαρντέρ θά μπορούσε πολύ εύκολα να διασχίση θριαμβευτικά τ'ις τάξεις των πανικοβλήτων έθθρών του. Μά δέν κουηθήθηκε καθόλου. Κρατούσε με τ'ο ένα του χέρι τήν Αύγη που έτρεπε σφιγμένη επάνω στο στήθος του. Με τ'ο άλλο, είχε τ'ο σπαθί του ψηλά.

Ο Κοκαρντάς κ' ο Πασπουάλ που είχαν ειφουλκήσει κ' οι δύο, στεκόντουσαν όρθιοι πίσω του.

Ο Γκονζάγκας ειφουλκήσε κ' αυτός με τή σειρά του κ' άμέσως όλοι οι φίλοι του τόν μιμήθηκαν. Στο κάτω-κάτω, ήσαν δέκα έναντιόν ενός. Η υτόνα Κρούζ θέλησε να ριχτή ανάμεσα στους αντίπαλους. Μά ο Πεύσολ τήν έρπαξε από τή μέση και τήν τράθηξε έξω.

—Δέν πρέπει αυτός ο άνθρωπος να θγη από δω μέσα, κύρια! φώναζε ο πρίγκηψ Γκονζάγκας με τή χείλη κατάχλωμα, με τά δόντια σφιγμένα. Έμπρός!

Ο Ναζάγι, ο Νοσέ, ο Σουαζύ, ο Άλμπρέ, ο Ζιρόν και οι άλλοι εϋγενείς επέτεθησαν άμέσως όρμητικα. Ο Λαγκαρντέρ δέν καταδέχτηκε να βάλη τ'ο τραπέζι ανάμεσα άπ' τόν εαυτό του και τούς έθθρους του. Χωρίς ν' άφήση τ'ο χέρι τής Αύγης, τήν πρόσπασε με τ'ο κορμί του κ' έλαβε στάσι άμύνης. Ο Κοκαρντάς κ' ο Πασπουάλ τόν υπεράσπιζαν άπ' τά δεξιά κ' άπ' τ' άριστερά.

—Περίφημα, μικρέ μου! είπε ο Κοκαρντάς στο σύντροφό του. Έχουμε να παίξουμε σπαθίς περισσότερο από έξη μήνες. Χτύπα, παλληκάρη μου!

—Είμ' έδω! φώναξε ο Λαγκαρντέρ, καταφέροντας τήν πρώτη του σπαθιά.

Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, ο Ζιρόν κ' ο Άλμπρέ σωριαζόντουσαν κάτω, μέσα σε μία λίμνη αίματος, ενώ οι άλλοι φίλοι τού Γκονζάγκας όπισθοχωρούσαν περίτρωμοι.

Ο Λαγκαρντέρ κ' οι δύο παλληκάρδες μας, άθικτοι, άκίνητοι, σαν τρία ανάλαμπα, περιμεναν τή δεύτερη επίθεσι.

—Κύρια Γκονζάγκα, είπε ο Λαγκαρντέρ, θελήσατε να κάνετε μία παρφωδια γάμου. Μά ο γάμος έγινε εν τάξει... Υπάρχει ή ύπογραφή σας στο συμβόλαιο.

—Έμπρός! Έμπρός! ούρλιαζε ο πρίγκηψ, άφρίζοντας από τή λύσσα του.

Αυτή τή φορά, προχώρησε επί κεφαλής των φίλων του. Η άρρα ήταν τέσσερες και μισή.

Έξαφνα, έκείνη τή στιγμή, θόρυθος ακούστηκε έξω κ' έπανειλημμένα χτυπήματα στην πόρτα, ένω μία φωνή φώναζε:

—Εν όνόματι του βασιλέως, άνοίξτε!

"Ήταν πολύ παράδοχο τ'ο θέαμα που παρουσίαζε τ'ο σαλόνι μέσ' στο όπισθό τ'ο γλέντι είχε αφήσει παντού τά ίχνη του. Τ'ο τραπέζι ήταν ακόμα γεμάτο από φαγητά και από μισοαδειασμένες μπουτιλιές. Τά ποτήρια άναποδογυρισμένα έδω κ' εκεί είχαν κάνει πλατείες κηλίδες κρασιού ανάμεσα στα πλατεία πιστολιματα τής συμπολοκής. Στο έθθος, προς τ'ο μέρος τού δωματιού, όπου ήσαν πρό όλιγου τά νυφικά και που χρησίμευε τώρα ως δαυλο στην μισοπε-

—Ναι, ο Λαγκαρντέρ!... άπάντησε εκείνος. Ο Λαγκαρντέρ, που δέν λείπει ποτέ από τά ραντεβού του!...

θαμένο συμβολαιογράφο κ. Γκριβώ, ὁ ὄμιλος ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ τὸν Λαγκαρντέρ, τὴν Αὐγὴ καὶ τοὺς δύο παλληκαράδες μας ὅσπεταν ἀκίνητος καὶ ἀφώνος. Στὴ μέση τοῦ σαλονιοῦ, ὁ Γκονζάγκας κ' οἱ ἄνθρωποι του, σταματημένοι στὴν ἐπίθεσή του ἀπὸ τὴν κραυγὴ: «Ἀνοίξτε, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως!» κτύπαζαν μὲ τρόμο τὴν πόρτα τῆς εἰσοδου. Σὲ ὅλες τὶς γωνίες εἶχαν μαζετῆ ἡ γυναίκες, τρελλές ἀπὸ τὸ φόβο τους.

Ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς δύο ὄμιλους, θριασκόντουσαν τὰ πτώματα τοῦ Ἄλμπρετ καὶ τοῦ Ζιρόν.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ γτυποῦσαν αὐτὴ τὴν ὥρα τὴν πόρτα τοῦ περιπτέρου τοῦ Γκονζάγκα περίμεναν χωρὶς ἄλλο πᾶς δὲν θὰ τοὺς ἀνοιγαν ἀμέσως.

Ἦσαν οἱ Γάλλοι φρουροὶ καὶ οἱ φύλακες τῆς φυλακῆς τοῦ Σατελέ, τοὺς ὁποίους εἶδαμε διαδοχικὰ στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου Λαμουανιὸν καὶ στὸ κοιμητήριον τοῦ Σαιν - Μασκλουάρ. Εἶχαν κανόνισαι τὰ πάντα ἐκ τῶν προτέρων. Κι' ἀφοῦ χτύπησαν τρεῖς φορές τὴν πόρτα, χωρὶς νὰ λάβουν ἀπάντησι, τὴν παραδίεσαν, χωρὶς νὰ χάνουν οὔτε στιγμή.

Μέσ' στὸ σαλόνι, ἀκούοντουσαν τῶρα τὰ θήματα τῶν στρατιωτῶν ποὺ ἀνέβαιναν Ὁ Γκονζάγκας ἐνοιώσεν ἕνα ῥίγος νὰ τοῦ παγώηται τὰ μέλη. Μήπως εἶχε φτάσει γι' αὐτὸν ἡ ὥρα τῆς κρίσεως.

—Κύριοι, εἶπε θάζοντας τὸ σπαθὶ στὴ θήκη του, δὲν μποροῦμε ν' ἀντισταθοῦμε στοὺς ἀνθρώπους τοῦ βασιλέως.

Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως αἰγανά: —Ὡστόσο νὰ δοῦμε τί θέλουν!

Ὁ Μπωτόν ντὲ Μπουαγκιγιέ, λογαγὸς τῆς φρουρᾶς παρουσιάστηκε ἐκεῖνι τῇ στιγμή στὸ κατώφλι τῆς πόρτας καὶ ξαναεῖπε:

—Κύριοι, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως!

Ἐπειτα, χαιρετῶντας ψυχρὰ τὸν πρίγκηπα Γκονζάγκα παραμέρισε γιὰ νὰ μποῦν μέσα οἱ στρατιώτες του. Ἐπειτα ἀπ' τοὺς στρατιώτες μῆγκαν στὸ σαλόνι κ' οἱ φύλακες τοῦ Σατελέ.

—Κύριε, τί σημαίνει αὐτό; ὠτρυνε τὸ λογαγὸ, ὁ Γκονζάγκας.

Ὁ Μπουαγκιγιέ κτύπησε τὰ δύο πτώματα ποὺ κοιτόντουσαν στὸ παρκέτο κ' ἔπειτα τὸν Λαγκαρντέρ μὲ τὸν Κοκαριτὰς καὶ τὸν Πασπουαὺλ ποὺ κρατοῦσαν ἀκόμα τὰ σπαθία τους στὸ χέρι.

—Διάβολε! μουρμούρισε. Καλὰ λένε πᾶς εἶνε ἕνας περὶφανεος στρατιώτης. Πρίγκηψ—ἐπρόσθεσε γυρίζοντας πρὸς τὸν Γκονζάγκα—εἴμαι ἀπόψε ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς πριγκηπίσσης αὐζόγου σας...

—Καὶ τί θέλει ἡ πριγκηπίσσα; ῥώτησε ὁ Γκονζάγκας μανιασμένος.

Μά, πρὶν λάβει ἀπάντησι, ἡ γῆρα τοῦ Νεθέρ παρουσιάστηκε μὲ τὴ σειρά τῆς στῆν πόρτα. Φοροῦσε τὰ πένθιμα ρούχα τῆς. Βλέποντας γύρω τῆς τὴς γυναίκες τοῦ ἡμικόμου καὶ τὶς ἀνήθικες εἰκόνες τῶν τοίγων, βλέποντας τὰ ἶχνη τοῦ γλεντιοῦ καὶ τῆς μάχης, ἡ πριγκηπίσσα σκέπασε τὸ πρόσωπό τῆς μὲ τὸν πέλο τῆς.

—Δὲν ἔρχομαι γιὰ σὰς, κύριε, εἶπε ἀπευθυνόμενη πρὸς τὸν αὐζόγῳ τῆς.

Ἐπειτα, προχωρῶντας πρὸς τὸν Λαγκαρντέρ, ἐπρόσθεσε:

—Ἡ εἰκοσιτέσσερες ὥρες πέρασαν, κύριε ντὲ Λαγκαρντέρ! Οἱ δικάσαι σας ἔχουν συγκεντρωθῆ... Παραδοῦτε τὸ σπαθὶ σας!

—Καὶ αὐτὴ ἡ γυναίκα εἶνε ἡ μητέρα μου! τραύλισε ἡ Αὐγὴ, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό τῆς μὲ τὰ χέρια τῆς.

—Κύριοι—ἐξακολούθησε ἡ πριγκηπίσσα, ἀπευθυνόμενη πρὸς τοὺς φρουροὺς—κάμετε τὸ καθήκον σας!

Ὁ Λαγκαρντέρ πέταξε ἀμέσως τὸ σπαθὶ του μπρὸς στὰ πόδια τοῦ Μπωτόν ντὲ Μπουαγκιγιέ. Ὁ Γκονζάγκας καὶ οἱ δικοὶ του δὲν ἔκαναν οὔτε μιά κίνησι, δὲν ἐπρόθεραν οὔτε μιά λέξι.

Ὅταν ὁ Μπωτόν ντὲ Μπουαγκιγιέ εἶδε τὴν πόρτα στὸ Λαγκαρντέρ, αὐτὸς προχώρησε πρὸς τὴν πριγκηπίσσα Γκονζάγκα, κρατώντας πάντα τὴν Αὐγὴ ἀπ' τὸ χέρι.

—Κύρια, εἶπε, ὅταν μῆγκαιε ἐδωμέσα, εἶδνα τὴ ζωὴ μου γιὰ νὰ υπερασπίσω τὴν κόρη σας!

—Τὴν κόρη μου! ἐπανάλαθε ἡ πριγκηπίσσα, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ ἔτρεψε

—Λέει ψέμματα! φώναξε ὁ Γκονζάγκας

Ὁ Λαγκαρντέρ, χωρὶς νὰ τοῦ δόση προσοχή, εἶπε ἄργα πρὸς τὴν πριγκηπίσσα, ἀνορθώνοντας τὸ ὄρατο του κεφάλι:

—Σὰς εἶχα ζητήσει εἰκοσιεσσάρων ὥρων προθεσμια γιὰ νὰ σὰς ἀποδώσω τὴν κόρη σας. Κρατῶ τὸ λόγο μου! Νὰ ἡ κόρη τοῦ Νεθέρ!

Τὰ κρῖα χέρια τῆς πριγκηπίσσης ἄγγιξαν τὰ κρῖα χέρια τῆς κόρης τῆς. Ἡ πριγκηπίσσα ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά τῆς κ' ἡ Αὐγὴ

ἔπεσε μέσα σ' αὐτὴν κλαίγοντας. Ἐνα δάκρυ κώλησε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Λαγκαρντέρ.

—Προστατεύσατέ τὴν, κυρία! εἶπε καταβάλλοντας μιὰ προσπάθειαν γιὰ νὰ συγκρατῆται τὴν ἀγανά του. Ἄγαπήσατε τὴν!... Δὲν ἔχει πειὰ παρά μόνο σὰς!...

Ἡ Αὐγὴ ἀποσπαστικὴ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας τῆς γιὰ νὰ τρέξη πρὸς αὐτόν. Μά ὁ Λαγκαρντέρ τὴν ἀπομάκρυνε μὲ μιὰ γλυκεῖα χειρονομία καὶ εἶπε:

—Χαῖρε, Αὐγὴ! Οἱ ἀρραβῶνες μας δὲν θάχουν ἐπαύριον! Κράτησε αὐτὸ τὸ συμβόλαιό που σὲ κάνει γυναίκα μου ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ὅπως εἶσαι γυναίκα μου ἀπὸ γῆρας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἡ κυρία πριγκηπίσσα θὰ σοῦ συγχωρήσῃ τὸν ἀταξιαστικό αὐτὸ γάμο που τὸν ἔκανες μ' ἕνα νεκρὸ... Χαῖρε!

Ἦλθε γιὰ τελευταία φορὰ τὸ χέρι τῆς νέας κόρης, χαίρῃτες μὲ μιὰ θαθεῖα ὑπόκλιση τὴν πριγκηπίσσα καὶ διευθύθηκε πρὸς τὴν πόρτα, λέγοντας στὸν Μπουαγκιγιέ:

—Ὁδηγήστε με μπροστὰ στοὺς δικαστὰς μου.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ
Ο ΝΕΚΡΟΣ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

ΣΤΗΝ ΚΡΕΒΒΑΤΟΚΑΜΑΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ἦταν ὀχθρὸ ἡ ὥρα τὸ πρωῖ. Ὁ ἀντιβασιλεὺς θριασκόταν μόλιος μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ Ντυμποῦα στὴν κρεββατοκάμαρῃ του κ' ἔκανε μπροστὰ στὸν μέλλοντα καρδιναλὸ τὶς προτοιμασίες του γιὰ νὰ πλαιγιασθῇ.

Ἐκεῖνι τὴ νύχτα εἶχαν σουπὲ στὸ Παλαί - Ρουανιὰ, ὅπως καὶ στὸ περιπτέρου τοῦ Γκονζάγκα, μὰ τὸ σουπὲ στὸ Παλαί - Ρουανιὰ εἶχε τελειώσει πολὺ πιδεῦθμα.

Ὁ Φίλιππος τῆς Ὁρλεάνης, ἔπειτ' ἀπὸ τὸ δλονύχτιο αὐτὸ γλεντί, κοιμόταν σχεδὸν ὄρθιος, ἐνῶ ὁ καμαριέρης τὸν ἐγδύε κ' ἐνῶ ὁ Ντυμποῦα, μισομεθυμένος, τοῦ ἐξεβίαζε τὰ Ἄγγλικὰ ἤθη. Ὁ πρίγκηψ ἀγαποῦσε πολὺ τοὺς Ἄγγλους, μὰ δὲν ἀκούγε πειὰ τίποτε κ' ἐβίαζε τὸν καμαριέρη νὰ τὸν γδύσῃ ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα.

—Ἦθαινε νὰ κοιμηθῇ, Ντυμποῦα, φίλε μου, εἶπε τέλος τὸν μέλλοντα καρδιναλὸ. Πάψε πειὰ νὰ μοῦ σκοτίσης τ' αὐτὰ. Εἶσαι μεθυμένος!

Ὁ Ντυμποῦα πήρε τὸ κατέλλο του μουρμουρίζοντας καὶ διευθύθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Καθὼς ἔτοιμαζόταν νὰ βγῇ ἔξω, ἡ πόρτα ἀνοίξε κ' ἕνας ὑπηρετῆς ἀγγλικὸς γιγλε νὸν ἀρχηγὸ τῆς ἀστυνομίας κ. ντὲ Μασώ.

—Θὰ τὸν δεχτὸ τὸ μεσημέρι, εἶπε ὁ ἀντιβασιλεὺς μὲ δυσθυμία. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι παίζουν μὲ τὴν ὑγεία μου... Θὰ μὲ σκοτώσουν...

—Ὁ κ. ντὲ Μασώ—ἐπέμεινε ὁ ὑπηρετῆς—ἔχει σπουδαιότερες ἀνακοινώσεις νὰ σὰς κἀνῃ.

—Τὶς ξέρω τὶς ἀνακοινώσεις σου! φώναξε ὁ ἀντιβασιλεὺς. Θέλει νὰ μοῦ πῇ, ὅτι ὁ πρεσβευτῆς τῆς Ἰσπανίας μηχανορραφεῖ κ' ὅτι ἡ δοῦκισσα ντὲ Μαῖν θέλει νὰ μὲ ὑποσκελίσῃ καὶ νὰ γίνῃ αὐτὴ ἀντιβασιλίσα. Τὸ μεσημέρι ἡ μάλλον σὺ μίαι!...

Ὁ ὑπηρετῆς θῆκε ἔξω. Ὁ Ντυμποῦα ξαναγύρισε ὡς τὴν μεσηορὸν δωματίου.

—Ὅταν θ' ἀποκτήσετε τὴν ὑποστηρίξι τῆς Ἄγγλιας, εἶπε, θὰ μπορεῖτε ν' ἀψηφάτε ὅλες αὐτὶς τὶς μικρὰς μηχανορραφίες...

—Ὡ! Μὰ τὸ Θεό!... Μοῦ ἔγινε κοινουσι! φώναξε ὁ ἀντιβασιλεὺς. Θὰ φύγῃς καμιά φορὰ;

Ὁ Ντυμποῦα διευθύθηκε πάλι πρὸς τὴν πόρτα καὶ πάλι ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ὁ ὑπηρετῆς ξαναπροουσιάστηκε:

—Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Λὲ Μπλάν, ἀνήγγειλε.

—Στὸ διάβολο! φώναξε ἡ Αὐτοῦ Βασιλικὴ Ὑψηλότης, ποῦ ἔβαζε ἐκεῖνι τὴν στιγμή τὸ γυμνὸ τῆς ποδὶ ἐπάνω σ' ἕνα σκαμνάκι γιὰ ν' ἀνεθῇ στὸ κρεβάτι τῆς.

Ὁ ὑπηρετῆς μισόκλεισε τὴν πόρτα, μὰ ἐπρόσθεσε καθὼς ἐβγαίνει ἔξω:

—Ἐχει σπουδαιότερες ἀνακοινώσεις νὰ σὰς κἀνῃ!

—Ὅλοι ἔχουν νὰ μοῦ κάνουν σπουδαιότερες ἀνακοινώσεις, εἶπε ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἀκούωντας τὸ κεφάλι του στὸ μαξιλάρι του μὲ τὶς δαυτέλες τῶν Βρυξελλῶν. Θὰ δεχτὸν κ. Λὲ Μπλάν μαζί μὲ τὸν κ. ντὲ Μασώ στὴ μίαι... Ἡ μάλλον σὲς δύο... Γιατὶ ἔχω τόση κούρασι, ὥστε θὰ κοιμηθῶ ὡς τὴν ὥρα ἐκεῖνι.

Ὁ ὑπηρετῆς θῆκε ἔξω κ' ὁ Φίλιππος τῆς Ὁρλεάνης ἐκλείσει

—Χαῖρε, Αὐγὴ! Οἱ ἀρραβῶνες μας δὲν θάχουν ἐπαύριον...

τά μάτια του.

—Ο αθέσας είνε ακόμα εδώ; ρώτησε τόν καμαριέρη του.
—Φεύγω... Φεύγω... έσπευσε ν' άπαντήσει ο Ντυμπούα.

—Όχι, μείνε, αθέσα... Θα με άποκοιμήσης... Άλήθεια, δέν έχω ούτε μία στιγμή έλευθερία για ν' άνασαιθώ από τούς κόπους μου... Ούτε μία στιγμή... Καί τή στιγμή ακόμα πού πλαγιάζω στό κρεβάτι μου, έρχονται νά μ' άνησυχήσουν... Πεθαίνο άπ' τή δουλειά... Τό θλέπει, αθέσα... Μά αυτό δέν τούς ενδιαφέρει...

—Θέλετε, Ύψηλότατε, νά σας διαβάσω τίποτε για νά κοιμηθήτε; ρώτησε ο Ντυμπούα.

—Όχι... Καλύτερα νά πηγαίσης! Σου άναθέτω μόνο νά με δικαιολογήσης μ' εύγένεια στόν κ. ύπουργό καί στόν άρχηγό τής άστυνομίας... Θα τούς πής, ότι πέρασα όλη τή νύχτα έργαζόμενος κι' ότι μ' έπιασε ή ήμικρανία μου, όπως συμβαίνει πάντα όταν έργάζομαι στό φώς τής λάμπας...

Καί, θυγάριτας έναν θαθό άνασταναγμό, έπρόσθεσε:

—Ο!΄ αυτά με σκοτώνουν... Καί δέν είνε μόνον αυτόα... Ο νεσρός βασιλεύς, μόλις ξυπνήσει, θα με ζητήσει... Μά καί με τή καλύτερη θέληση τού κόσμου, δέν μπορεί νά κάνει κανείς τό πάτα... Διαθέλε... Δέν είνε καθόλου τεμνέλική δουλειά τό νά κυβερνάς τήν Γαλλία...

Τό κεφάλι του έκανε μία πιό θαθαία τρύπα στό μαλακό μαξιλάρι του καί σέ λίγο άκούστηκε ένα κανονικό ροχαλητό. Ο αντίβασιλεύς κοιμόταν.

Ο αθέσας Ντυμπούα άλλαξε ένα θέλημα με τόν καμαριέρη κι' άμέσως άρχισαν νά γελούν μέ τόν κύριο τους.
—Έπειτα ο αθέσας θηγέκε έξω. Ο ύπουργός Λέ Μπλάν καί ο κ. ντε Μασώ ήσαν ακόμα στόν αντίθαλαμο.

—Κύριοι, τούς είπε ο Ντυμπούα, ή Αυτόο Βασιλική Ύψηλότης θα σας δεχτή στις τρεις τό άπόγευμα, μά άν θέλετε νά με πιστέψετε, θα περιμένετε ως τις τέσσερες... Είχαμε σουπέ πολύ παρατάθηκε πολύ άργά καί ή Αυτόο Ύψηλότης είνε λίγο κουρασμένη.

Η είσοδος τού Ντυμπούα είχε διακοπή τήν συνομιλία τού ύπουργού τών Έσωτερικών με τόν άρχηγό τής άστυνομίας.

—Αυτός ο ξεδιάντροπος κληρικός, είπε ο κ. ντε Μασώ όταν ο αθέσας έφυγε, δέν ξέρει καν νά συγκαλύψη τις άδυναμίες τού κυρίου του!

—Καί όμως ή Ύψηλότης τού τόν άνέχεται κοντά της! άπάντησε ο κ. Λέ Μπλάν. Μά έξερете όλη τήν άλήθεια σχετικάς με τήν ύπόθεσι τού περιττότερου τού πρίγκηπος Γκονζάγκας;

—Ξέρω ό,τι μου άνέφεραν τά άργανά μου. Δυό άπ' τούς φίλους τού πρίγκηπος θρέθηκαν σκοτωμένοι: ο Ζιρόν κι' ο Άλμπερ. Έπίσης συνελήφθησαν ο Ιππότης ντε Λαγκαρντέρ καί δυό μπρόθοι, τόν όποιον τό όνομα έλάχιστα ενδιαφέρει... Η κ. πρίγκηπισσα μπήκε διά τής θρας κ' έν όνόματι τού βασιλιάς στό άντρο τού συζύγου της. Βρεθήκαν ακόμα εκεί καί δυό νεες κόρες... Μά αυτό είνε αίνιγμα...

—Σίγουρα ή μία άπ' αυτές τις νέες είνε ή κληροιάς τού Νεβέρ, είπε ο ύπουργός.

—Κανείς δέν ξέρει τίποτε. Τή μία τήν παρουσίασε ο κ. Γκονζάγκας καί τήν άλλη ο κ. Λαγκαρντέρ.

—Ο αντίβασιλεύς έλαβε γνώσιν αυτών τών γεγονότων; ρώτησε ο Λέ Μπλάν.

—Φυσικά όχι, άφού, όπως μάς είπε ο αθέσας, τό σουπέ τού παλιού θάσπηξε ως τις όχτώ τό πρωί...

—Όταν ή ύπόθεσις φτάσει ως αυτόν, ο πρίγκηψ Γκονζάγκας δέν θα τήν έχη καί τόσο καλά.

—Ο άρχηγός τής άστυνομίας ύψωσε τούς ώμους του καί άπάντησε:

—Ποίος ξέρει! Έν' άπ' τά δυό θα συμψή: Η ο πρίγκηψ Γκονζάγκας θα διακήρηξη τήν εύνοια τού αντίβασιλεύς ή θα τήν χάση.

—Καί όμως, τόν διεκόμισε ο Λέ Μπλάν, ή Αυτόο Βασιλική Ύψηλότης δείχτηκε άδυσώπητη στήν ύπόθεσι τού κόμητος ντε Ύρν... Έξ' άλλου είνε ετή μέση ή χήρα τού Νεβέρ.

—Βέβαια... Μά ο Γκονζάγκας είνε φίλος τού αντίβασιλεύς είκοσιπέντε όλοκληρα χρόνια...

—Επρόκειτο έξ' άλλου νά συνέλθη ένα Έκτακτο Δικαστήριο αυτή τή νύχτα...

—Ναι, μά για νά νά δικάση τόν κ. ντε Λαγκαρντέρ...

—Φατάζετε λοιπόν, ότι ή Αυτόο Ύψηλότης είνε άπορασιμένη νά συγκαλύψη τόν Γκονζάγκας;

—Δέν φαντάζομαι τίποτε, άπάντησε ο κ. ντε Μασώ, όσο ξέρω, ότι ο Γκονζάγκας δέν έχασε τήν εύνοια τού αντίβασιλεύς. Όλα έξαρτώνται άπ' αυτό...

Καθώς τελείωνε τή φράσι του, ή πόρτα τού αντίθαλαμου άνοιξε καί ο πρίγκηψ Γκονζάγκας παρουσιάστηκε δλομύναχος, χωρίς άκολουθία. Παρατεταμένοι χαιρετισμοί έπακολούθησαν μεταξύ τών τριών αυτών άνδρών.

—Δέν ζημέρωσε ακόμα για τήν Αυτόο Βασιλική Ύψηλότης; ρώτησε ο Γκονζάγκας.

—Άρνήθηκε κατηγορηματικά νά μάς δεχτή, άπάντησαν συγχρόνως ο Λέ Μπλάν καί ο Μασώ.

—Τότε, βιάστηκε νά πής, ο Γκονζάγκας, είμαι βέβαιος πός δέν θα με δεχτή κι' έμένα.

—Μπρεόν! φώναξε ο άρχηγός τής άστυνομίας.

Ένας ύπηρετής παρουσιάστηκε άμέσως. Ο άρχηγός τής άστυνομίας έξακολούθησε:

—Πήγαυε ν' άναγγείλεις τόν κ. πρίγκηπα Γκονζάγκας στήν Αυτόο Βασιλική Ύψηλότης.

Ο Γκονζάγκας κύταξε τόν κ. ντε Μασώ με δυσπιστία. Αυτό ή κήσις δέν έξεφυε από τούς συνομιλητάς του.

—Μήπως ύπαρχουν για μένα ειςαιετες διαταγές; ρώτησε ο πρίγκηψ.

Μέσα σ' αυτή τήν έρώτησι, ύπήρχε όλοφάνερη άνησυχία. Ο ύπουργός καί ο άρχηγός τής άστυνομίας ύποκλήθηκαν, χαμογελώντας.

—Άπολύστα, άπάντησε ο κ. ντε Μασώ, ή Αυτόο Ύψηλότης, τής όποιás ή πόρτα είνε κλειστή σέ όλους τούς ύπομργός, δέν μπορεί, παρά νά βρη έξεκούρασμα κι' εύχαριστήσι με τή συντροφία τού καλύτερου τής φίλου.

Ο ύπηρετής Μπρεόν παρουσιάστηκε τή στιγμή εκείνη καί είπε:

—Η Αυτόο Ύψηλότης περιμένει τόν κ. πρίγκηπα Γκονζάγκας. Η ίδια έκπληξις, μά για διαφορετικά στόν καθένα αίτια, ζωγραφίστηκε στα πρόσωπα τών τριών άνδρών. Ο Γκονζάγκας φανόταν ταραγμένος. Χαιρέτησε τούς συνομιλητάς του κι' άκολούθησε τόν Μπρεόν.

—Η Αυτόο Βασιλική Ύψηλότης, μουρούρισε ο Λέ Μπλάν με πείσμα, θα είνε πάντοτε ο ίδιος άνθρώπος. Η διασκεδάσεις πριν άπό τής ύποθέσεις...

—Άπ' τό γεγονός αυτό, άπάντησε σαρκαστικά ο κ. ντε Μασώ, μπορεί νά θυάλη κανείς τά πιό αντίθετα συμπεράσματα...

—Πάντως, δέν μπορείτε ν' άρνηθήτε ότι ή εύνοια τού αντίβασιλεύς ως προς τόν Γκονζάγκας...

—...κινδυνεύει! τόν διεκόμισε ο άρχηγός τής Άστυνομίας. Ο ύπουργός τών κύταξε έξαφισαμένως.

—Έκτός, έξακολούθησε ο κ. ντε Μασώ, άν ή εύνοια αυτή έφτασε στό άπόγειό της.

—Έξηγηθήτε, κύριε φίλε μου... Πολύ παράδοξα μιλάτε...

—Χθές, είπε απλά ο κ. ντε Μασώ, ο αντίβασιλεύς κι' ο Γκονζάγκας ήσαν καλοί φίλοι κι' ο Γκονζάγκας περίμενε περισσότερο από μία ώρα μαζίμας, για νά γίνη δεκτός από τήν Ύψηλότητά του.

—Καί τί συμπεραίνετε άπ' αυτό;

—Ο Θεός νά με φυλάη από τά συμπεράσματα. Αυτό πού ξέρω είνε, ότι από τότε πού αντίβασιλεύει ο Φίλιππος τής Όρλεάνης, τό Έκτακτο Δικαστήριο δέν είχε συνέλθει ούτε μία φορά... Καί νά πού σήμερα συνέρχεται για νά δικάση τόν κ. ντε Λαγκαρντέρ... Αυτό είνε, πού σπουδαίε, Όρεβόμ, κύριε Ύπουργέ... Θα ξαναγυρίσω στις τρεις τό άπόγευμα...

Μέσ' στό διάδρομο πού χωρίς τόν αντίθαλαμο από τό διαμέρισμα τού αντίβασιλεύς, ο Γκονζάγκας δέν είχε παρά μία στιγμή μόνο για νά σκεφθή. Αυτή τή στιγμή όμως τήν χρησιμοποίησε καλά. Η συνάντησις του με τόν Λέ Μπλάν καί τόν Μασώ τροποποίησε έξ' όλοκληρου τού σχεδίου του. Αυτό οι κύριοι δέν είχαν πη τίποτε. Καί όμως ο Γκονζάγκας, άφινοντας τους, ένοιωσε ότι ένα σύνθετο άπειλούσε τό άστρο του.

Όταν μπήκε στήν κάμαρη τού αντίβασιλεύς, ο Φίλιππος τής Όρλεάνης τού έβωσε τό χέρι του. Ο Γκονζάγκας, αντί νά τό φέρη στό χείλι του, όπως έκαναν μερικοί αλοκόλακες, τό έοφιε μέσα στα όικά του, καί κάθησε πλάι στό προσκέφαλό του χωρίς νά ζητήσει άδεια.

Ο αντίβασιλεύς είχε πάντα τό κεφάλι του χαμένο μέσα στό μαξιλάρι του καί τά μάτια του μισόκλειστα. Μά ο Γκονζάγκας αντίλαμβανόταν περίφημα, ότι τόν κύταξε.

—Έ λοιπόν, Φίλιππε, είπε ή Αυτόο Βασιλική Ύψηλότης με τόνο στοργικής καλωσύνης. Νά πού άποκαλύπτονται όλα.

(Άκολουθεί)

